

j
 r
 g
 o
 n
 je
 o
 u
 o
 je
 i
 lo
 a
 fe
 et
 o-
 20
 u
 na
 ica
 di-
 idi
 če.
 vo

ina
 150
 rp-
 last
 13/4
 fr.
 ba-
 0 n;
 - 85
 c. 70
 - 79
 1. —
 Ku-
 a 82
 naže.
 60 n.
 čam
 z 90

ad 0.
 je. —

Pridiplata na ciltu god 3 for., na pol god 1 for. 50 nov., na četvert. 75 nov.
 Za Serbiu 30, 15, 7 1/2 groša. Izlazi svake Nedilje jedanput.

Pisma svakoversna predmeta molimo na uredništvo upućiti.
 Napućena neprimamo

God. II. U Kalachi

U Četvrtak 13. Srpnja 1871.

Broj 28.

mladež muška.

Bunjevačka mladež bila je blažena.

Kuću u kojoj se mladić nalazio nije drugo označivalo, već ona smirna radost, koja se u srcu dobre matere razlivala, na milom pogledu svojeg ljubljenog sina. Ova je godine esapila, i da je mogla silom bi naprid umistila onu kada će radostna za svojeg sina zaručnicu prositi, i posli vesele svadbe snaju pod krilo svoje uvesti.

Momci u skupu pogadjali su svirca, i uz gajde na očitom mistu prid očima svojih roditelja svetcom igrali, i tako se nedužno i mladi i stari veselili.

Žali bože sad je već sve drugčie. Jao onoj kući koja je momka odhranila : stvorio gdi mu drago otac svake nedilje mora mu barem jednu forintu u džep metnuti. Jel valja u miani cigane plaćati, valja se u društvu opijati, Boga grditi, jedan drugog podbadati, zavadi i kao zviru jedan drugog napadati, i ubijati. Jao materi jel nju otac zato čangriza, a sin kano vrbov klin smatra. Jao i komšijama jel imaju noći nemirne. Srića ako im se prozori nepolupaju, i drva nepolome. Vesele su sad mijane nakoliko se veselje u samom vinu nalazi, a mnoge ženitbe turovne, ako ne žalostne.

Nika sirovost i bezstidnost je naše momke ovladala, koja se kod kuće u nepokornosti očituje, a u odnošaji glede bližnjeg u odurnosti odaje. Šta će biti od našeg roda ako u tom pravcu ostanemo : značaj narod-

ski prominiće se, i koji je dosad kao skrovit, miran, i stidljiv hvaljen bio, kudiće se kao durljiv i neprijazan.

Ta naš je narod i dosad bio veseo, al nije veselje vikom u pijanstvu tražio.

Junačkog duha i srca je bio naš narod, kako će vam dokazivat svaki list povistnice, al ni mu je tribalo kavge i ubojstva, odveć je bilo poznato, da je uvrida do živca morala dostići, ako se Bunjevac razjario. Slavian je u ratu na krvnom bojištu svoju nestrašljivost pokazivo. Vrebatu, i iz zaside svojeg dušmana napasti, to nije bilo u njegovoj naravi, ako se je tribalo biti, to je on izišao na mejdan, otkriven je sav njegov život bio.

Tako nam se čini da imamo dovoljno uzroka da se zamislimo i sami sebe zapitamo, od kud je ta sirovost naše Slaviane napala? Nikoji bi radi bili na ovo s tim odgovoriti : što se sad svaki u red vojnički upisiva, i u sastanku svakojakih ljudi srce mu izuje naravnu krotkoću, i sirovost vojničku obuje. No ako i nemožemo tajati, da što i ovo na tu žalostnu prominu donosi, ipak nemožemo prisvojiti : da bi ovo na sve strane poznato zlo jedino odtud izvimalo. Buduć da su naši Bunjevci i prije pa više puta i dulje vojevali, al taku sirovost i nepokornost u svoju obitelj nisu donášali.

Svaki čovik nosi sobom na svit sedam glavnih griha, nu u svakim od ovih leži neizginljivo vrilo sirovosti. Vira kršćanska i ovom oplemenjene znanosti su pozvane, da ona vrila začepaju, pa uslid toga da čovi-

ka sposobnim učinu, svoje strasti kršćanskoj ljubavi podložiti.

Snaga ova crpi se iz kršćanske obuke odgojanja, koja se sniva u obitelji, škuli, i crkvi. Od obitelji malo je što se može za prosvitljenje duha, i pobijanja strasti izvaditi. Nije zato što se to tamo nebi moglo naći, već zašto naše obitelji, bile nižeg ili višeg razreda, tako su radom i trudom oborene, da se najmanje sa svojom dicom mogu baviti, što bi ipak najpotriebnije bilo, jel će drugčie svaki rad i trud bez uspjeha ostati. Jel šta će koristiti oni roditelji koji će doživiti da im dica odrastu, ako im samo žalost budu pripravljali? Šta će koristiti neumorljiv rad i trud, da im imovinu steku ako im glava i srce prazno ostane i nadje mista neprijatelj da sime prokletva posije. Prvo bi bilo svim roditeljem, da im je prva i posljednja o svojoj dici briga.

Al poklem je društveno stanje naše sa svim prominjeno, i želi, da se na uzdržanje obitelji sav rad žrtvuje, koji roditelji neće da im dica u divjačini odrastu, i sva njeva radost da se uguši, usilovani su svoju dicu u škulu i crkvu na nauk slati.

I škula i crkva — svaka svoj nauk čoviku potriban pridaje, kojim se otvara pamet, da nauči misliti pamtiti, razsudjivati, i uređivaju strasti da ne iztrkivaju na svoju i bližnjeg pogibel — već na umnožanje ljubavi svojeg roda i bližnjeg.

Neka ne reknu nikoji : ta naša dica ni u prošlosti nisu u škulu išla, pak opet nisu momci svojih roditelja srce tako razceviljali. Istina je, al onda nisu roditelji bili tako radnjom oboreni, pa su dicu svoju poučavati boljma dospili, nisu narodnosti tako izmišane bile, da i dica i ono pokupe jedan od drugog što je duši i sreću škodljivo, pa da izkreno očitujemo više obitelji su onda nabožnim duhom dihale nego sad. Dite je dulje pod krlom svojih roditeljah ostalo i nadzirano bilo, dok se ono što je sveto i dobro nije u njegovom srcu utvrdilo, i poklem sve obitelji ponajviše u svojem okolišu kriposti kršćanske su podhranjivale, dakle ako je u komšiluk otišlo, ako je u službu stalo dite, svakdi je obuka nastavljana dočim sad svakim korakom sustrije se s nevaljanošću, i više puta u takih obiteljih službe stupe, koji nikad nepitaju dite krsti l' se moli l' Boga, idje l' u crkvu; šta više ako bi otišlo, gorko ga izpsuju.

Onda ako su momci sirovi kavgačie, i nepokorni nije čudo. Zato iz krila materina kad dite izadje neka idje u škulu i crkvu da uči, jel ako tamo neidje da uči što je za njeg i drugog koristno, ima neprijatelj otvorenu škulu na svakoj čoši u svakoj mijani, di će naučiti oao što će njegov i izkrnjena život otrovat, i blagostanje i zemaljsko i vičnje porušiti.

Onaj pravac kojeg je naša mladež u svojem vladanju zauzela vodi ponoru, u kom propada osoba obitel, i po ovima narod. Da u ovaj ponor ne posrnemo, da se iz knjige živućih naroda neiztaremo, triba dicu

potribno u škulu slati, da od njih postanu momci, koji će biti u sopri bez uvrde veseli, kod kuće poslušni svojih roditelja sinovi, u miru neumorni radinji, u bitki nepostrasivi junaci.

Druga su vrmena nastala.

Zemlja je pod plugom ostarila : triba naučiti kako je valja podmladjivat. Obitel se razgranila, pa je zemlja za nju manja postala : triba naučiti kako je valja plodniom učiniti. Skuplje živimo, jel iz dućana se odivamo, i u jila koje kake mirodie kupujemo : umitnijima triba dakle postat, da što je više troška to više dohodka možemo sebi nabaviti.

Dakle u škulu da to sve naučimo!

A poklem neprijatelj nespava, već kako je vidio da se ljudske potrebe nasporile, sa svakom je potajnu družinu sklopio, u svakoj mami, vabi čovika, da od Boga odpadne i njemu se pokloni, pa ko jednoč Isusu što je sav svit obećavao, tako sad pojedenima obećaje otvoriti tako vrilo dohodka s kojim će se bez svakog rada i truda sve što je za tilo i duh potribno nabaviti : u crkvu dakle idjimo da naučimo laži odkrivat, zamke neprijateljske obilaziti i naučiti u svačem izkrnjega ko sebe istoga, a Boga svrhu svega ljubiti.

L I S T I Z R I M A.

(Konac.)

Smet puka, što no ga je talijanska vlada u Rimu naselila i podplatila, da smutnje pravi, ni inostrance nije ostavilo u miru, nego jih napastovalo i na njih nasrćalo. Najviše patiše tirolski ratari, koji u odići domaćoj ova-mo dodjoše; jer čim su stupili na sokak smet talijanski jih napopao; za što posli ako su htili po Rimu hodat i štogod vidit, morali su se prisvući, ili domaću odiću japundžijom pokriti. Pa gledajte sad lipih gvarantigia (slobodnosti), koje je dala talijanska vlada papi! Ta kad već ni inostranac nije siguran na putu, kako bi bio slobodan papa, rimsko svećenstvo i ostali pošteni rimljani. I sam sam već mnogo progutao i podneo od ovih lopova, a koliko ću još progutat Bog sam zna. Ne davno jedan štovani rimski biskup, Angelini, izadje na šetnju sa slugom, te prid več, kad se kući vraćao, napopali ga lopovi na sokaku, skinuli mu lanac i križić s vrata, pa još ni to im nije bilo dosta, nego su ga tako izmlatili, da je jedva kući odvuko stare kosti. Pa što su radili s ovimi lopovi? Mislite valjda, da su jih kaznili? Kad su jih javili, poglavari sudstva rekoše : da oni o tom činu ništa neće da znadu.

U gradu ne bijaše nikakve vanjske svečanosti na slavu svetoga Otea, jer bi to moglo biti vrlo pogibeljno za svakoga; zato sve svečanosti u crkvah su se obvršivale. Šesnaestoga se držao Te Deum (Tebe Boga hvalimo) u bazilici, stolnoj crkvi, lateranskoj; sedamnaestoga prije podne pivana misa i Te Deum u crkvi svetoga Petra; a osamnaestoga Te Deum u crkvi prisvetoga Imena Isusovoga, gdi 120 mladih plemića držaše mašale u ruku, dok se je pivao Te Deum. A za što baš ovaj dan to činjaše ovi mladi i svetomu Otcu virni plemići pitat će me tkogod? Eto za što. Talijani, da zablšte oči inostrancem, zapovid izdadoše, da se izmetnu zastave talijanske, hti-

duć ovim putem dokazati inostrancem, da su rimljani svi za Talijansku, te da papa nema virtnih ljudi. To bijaše tako rekuć demonstracija, za to ovi plemići kupiše baklje hotec prid inostranci pokazati, da se svetoga Otca drže, a ne talijanske vlade, ter od koje, da se što prije otresu, dan is noć Bogu se mole. Ovih dana inostranci kao i čestiti ter bogomili rimljani sve su hrlili i gmirali u crkvu.

Dvaestprvi lipnja jest dan krunitbe Pia devetoga, velik i znamenit po rimljane istinite, koji na ovaj dan pokazaše, da u njevih grudi još i sad plemenito srce kuca, koje sjajnost vanjska i blistanje ujedinjene Italije nije zanelo: bivši tvrdo uvireni, da je država talijanska grob izvan ubiljen a iznutra truo, kojega će crvi, što se u njem kote, što prije progriziti, te za čas svu sgradu uništiti. Na ovaj dan prijašnjih godina sav Rim plivaše u sjajnosti i svitlosti, al sad toga ne mogahu rimljani činiti, jedno za to, da im prozori čitavi ostanu, drugo za to, da im pleća ovi milostivni lopovi ne poglađe bodežem, koj bi im mogo ne samo plemenitu rimsku krv proliti, nego i život jim ukiniti. A da opet svetkuju ma na koju ruku ovaj za njih uvijek velik dan, smisliše sve na jedno, te se dogovoriše, da svetkuju ovaj dan u crkvi svetoga Petra ovakim načinom: da kupe baklje te jih u ruku drže, dok se pivao bude Te Deum. Što smisliše, to i izvedoše, te oko četiri stotine odličnih muževa kupiše baklje, koje u sakristiji upaliv redom dva po dva stupiše u veliki hram svetoga Petra. Na čelu ovih štovanih ljudi biahu dva senatora. I ovaj dan puk sve je trkljo u crkvu, i Bogu se molio, da im oslobodi što prije sužanstva njevoga miloga Otca i dobročinitelja.

Listovi talijanske vlade kao obično, tako i ovim pridmetom nisu zamarili rane srce svetoga Otca zadavati, i puk proti njemu uzbunjivati; jer dok dobri listovi ne samo u Rimu, nego na svem vilajetu slaviše bilokosa namistnika Isusovoga na zemlji, dotle listovi vladini iz petnih žila okreniše svetoga Otca ocrnjivati i med pukom laže sijati. Nu opet, da im listovi ne budu puni ocrnjivanja, izabrali su jednoga muža, koga su u zvizde kovali i što većom hvalom obasuli. A koje taj muž pitat će me možda tkogod? zato, da ne budem dužan, evo vam muža, koga je slavila četa talijanskih novina. Muž taj jest Döllinger, koj je pod starost, te kad je već jednom nogom u grobu, počeo se protivit Svetoj Majci crkvi, premda ju je prije 10 godina najodvažnije i nasjajnije branio. Ali ja mislim, da će crkva kao što dosada, tako i odselo stati sve do kraj svita nepokolebiva i neuzdrma. Bog s vama. (Saopćili smo ovaj opširni dopis, al pr nudjeni smo očitovati, da mloge nazore u njemu ne odobravamo. Ured.)

U Rimu 24. Lipnja 1871.

Bariša Matkovich.

KUĆNI POSLOVI.

D O P I S I.

Bajmak 25-og Lipnja. Na dan Sv. Ivana krstitelja, kada Bunjevci vatru priskaču put me je naneo porred ove občine. Nije dvojbe da su ovaj običaj iz poganstva u kršćanluk uneli — buduć Evangjelje nigdi ovakve nije urodio, već je kao izprazne nepristano izkorenjivat običavao. Evangjelje je jezgrovita istina, u kom svi sveti obredi na toj opočivaju, koja se povlači na svojstva božja, iz kojih crpi duša čovičja milosti sebi po-

tribne, ili na svojstva naravna čovičja, koja se i popravljeti moraju po božjem Isusovom primeru.

Ja ovu občinu od davna poznajem, dok je prigibala vrat svoj pod igu jobagjluka, svećeg je u siromaštvu kukala, i zato zemlja u toj občini nije veliku cinu stekla. To su opazili švabi onih občina koje se iz bližeg nalazile, pak su se u nju uvukli i za sad već na toliko naplodili, da će skoro veće pravo u crkvi i škuli iztraživat. Kod švaba je to navadno, da on badava ništa ne dili, al ni od drugog neželi. Poklonja nije naučio, košto ni to trpit da što kogod od tog posiduje, šta bi po strogom pravu njemu pripadalo.

Prošlo je već nekoliko godina, kako je sunce blagoslova vrhu ove občine ogranilo, 1866 godine, kada je mrzlo veće strane i to plodne Magjarske sav rod uništilo, Bajmačani su zdravu litinu želi i krasne novce u svoje džepove sabrali. Od tog vrimenta sve jednako im plodne godine nastaju. Njihove litine, koje su na tako zvanj alodialskoj zemlji uzrasle, gledati, to je neizkazana milina: kad svoje oko priko tih privadjaš, misliš da je tudan milosrdni Bog svoje obilne darove prosuo. Njihova žita, ječmovi i zobovi sve će im hambarove napuniti. Bog ih i od krupe sačuvao, dočim je u komšiliku Lemeškom ataru mnogih poljodilaca nadu led do zemlje ponizio.

Blaženi su Bajmačani — jel se pruga željeznička uz njihovu občinu pružila i njima najpogodniju prigodu otvorila — da duh priduzeća uzbude, i tako rog obilnosti dobara vrhu svoje občine usade.

A poklem veći dio žiteljstva sačinjavaju Bunjevci i Magjari koji u lipom sporazumljenju žive, to nam je nada: da će u buduće tuđe osnažiti i slaviansko pleme pa kao maticom naše mile narodnosti postati. Istina da se ova još nije ukućiti mogla u onih krugovih — od kud triba da se podticanje izvija — kakva je varmegjska — svećenska i učiteljska zvanja. Tu naša narodnost nije svojeg zavičaja takog stekla da bi mogla kazati: ja sam u nadkrilju milog svojeg roda: tu nju sve jednako priznaju za privodkinju; al nije slobodno nade gubiti: osvauće dan, u kom će se i Bunjevci osvistiti, i uviditi: da oni moraju prije svega sami sebi najboljma prijateljiti.

Stari Rodoljub.

Aljmaš 30. Lip. Bog je tako svaku občinu uredio, da ako ima imućni nalaze se u njoj i siromašni ljudi, da se jedan na drugog naslonjaju, ljubav kršćansku izvršuju, i tako po muka tvarnih i duševnih kraljestvo nebesko zavrđivaju. Jilo i odilo nije svrha, već je sridstvo žića, al buduć se bez toga nemože živiti, to je po naredbi božjoj tako osnovano naše društveno stanje, da imućan po siromaku, a ovaj po imućnom mora svoje jilo i odilo nabavljat, jedan bez drugog ni živiti ni umrti nemogu. Razboritost dakle i sama napućiva obadvojicu da se sporazumljuju. Od kako je robota i desetina nestala, to je slobodna pogodba glede rada i ploda nastala. Imućni novcom i litinom rad i trud naknadjaju, a siromasi plod zemlje kao sluge ili nadničari radom zavrđivaju.

No kakoje na drugi misti neznam al ovde u Aljmašu od nikoja vrimenta siromasi vole nadničiti nego služiti, misleć da će ovim načinom više novca ili rane nabaviti, i mnogo truda prištediti. Gazde se tuže, da službenika u povoljnom broju nisu kadri nabaviti. Po mojem mnijenju siromasi će se u svojem računu strašno privariti, kojim načinom, to bi ja lahko mogo ovde opisati — al ja volim to isto u primeru pokazati.

Ja sam poznavo mnogo ljudi koji su služili, pa su se pošteno odivali, i svoju čeljad hranili, dapače nikoji i što za starost prištedili, al ridko sam vidio nadničara da mu je kuća uređena, i da mu čeljad dohranjena, i dobro obućena i odivena bila. No da bi tkoji još i što steko takog primera nisam uvižbo. Ovo je moje iskustvo priko mnogo godina sabrano, ako tko ovomu protivno znade neka ga opiše; al meni neka dozvoljava u tom osvidičenju obstajati, da je po siromaka deset puta bolje da služi, nego da nadniči. Od gazde neću ni da govorim, jel je tko i najmanje gazdaluk vodio moro je uviditi, da bez službenika razborito i koristno gazdovati nije moguće.

Uz službovanje ako bi se Aljmašani postarali da sastave jednu štedionicu, koja bi u ovom okolišu veoma plodna bila, sluge bi i sluškinje mogli svake godine štogod i na starost prištediti, i na kamatu u štedionicu uložiti pak bi i siromasi i imućni mnogo srićniji bili.

Stari Rodoljub.

R A Z N E V I S T I.

— U F r a n c u s k o j se jedan važan događaj dogodio. Naknadni izbori u Francuskoj svršeni su i s tima se stranka Tijerova koristila tako da je sad ova stranka oko 100 članova dobila. Usud ovog sjajnog uspiha vlada se tako snažnom osića, da će svoje misto iz Versalja u Pariz primistit. Ovi izbori, koji se na svaki način imaju smatrati kao mirilo najskorijega obrta u Francuskoj, znače da se stanjem stvari zadovoljavaju. Što se stroja vlade tiče, to je virovatno, da taj konačno još neće opredeljen biti. Rasipa se glas, da Tijera hoće da usklikom potvrde u sadanjim njegovim stanju na dvi godine. Izmedju pariških zastupnika 13 republikanskoj stranci pripadaju, medju kojima se nalazi i čuveni Gambetta. Sreća po republiku, što je dobila Gambettu, jer ako on i priznaje sadašnju vladu, čini to misleć u iskrenost Tijerovih riči, pa će u trenutku ako bi zaprtila republiku opasnost svojim požrtvovanjem i svojom energijom znati njoj u pomoć priteći.

— U g a r s k a delegatija gotovo je svršila već svoj rad, austrijska istom sad će počimati sidnice držati. Ako se štogod izvanrednog nedogodi, misle, da će delegatije 16 i 17 o. m. držati posljednju sidnicu.

— P o l j a c i m a u Austriji dan lipše budućnosti počima izilaziti. Njeg. Veličanstvo je dozvolilo, da se odsele na lavovskom (lemberskom) sveučilištu nauči misto nimačkog na poljskim jeziku pridaju. Al stim je žalostije njihovo stanje u Rusiji, gdi ovaj plemeniti narod očividno propada. Ovako na primer 1863 god. u županiji vilnskoj je bilo 605 svećenika, dočim je sada ovaj znatan broj na 350 pao; u tamošnjim seminištu prija je bilo oko 116 bogoslova, dočim sada samo 4.

— S t a n j e u Bosni mora da je nadmašalo svaku miru žalosti. Siromašna raja nije već kadra da podnosi teški zulum turski, te se sve muško odmeće u gore, gdi ustrojavaju „osvetničke čete.“ Pa šta će nego da se, dok je živa, bije, kad je nepuštaju, da pribigava priko turskih medja? Turska vlada šalje žandare u potiru za osvetnici.

— P o v o d o m priustrojavanja ugarskih municipija imenovao je ugarski ministar nutarnjih poslova g. Toth stalno povirenstvo u ministarstvu, kojemu je zada-

ća, da izpita prispijuće radnje. Ovo povirenstvo, kojemu ministar sam pridsida počeeće svoj posao naskoro buduće su već mloge županije dostavljale svoje ustrojne izradbe.

— M e d j u t i m a, koji su sbog pariškog ustanka uzapćeni, nalazi se izvan ostalima 300 Poljaka, 250 Talijana, 50 Magjara i Vlasa, 20 Nimaca.

— P a r i š k e razvaline, na kolikoje moguće, marljivo se popravljaju. Izvan javnih zgrada izgorilo je do 200 privatnih, a pet puta ih više bombami oštećeno. Kako strukovnjaci kažu, mogle bi se sve te zgrade najdulje u 12 miseci popraviti.

— G r o f M o l t k e, taj čuveni pruski general odputovao je u jedna bavarsku kupku tako zvanu Kreuth. Siroma general već nije mogo podnositi u Berlin, jer su ga molitelji nepristano mučili želeć s njim govoriti. On se opetovano izjavio, da neprima molbenica, osim koje spadaju u njegov dilokrug, al to mu baš ništa nije koristilo, i tako je prisiljen bio pobići u mirnu kupku.

— O d n o š a j i medju Francuskom i Nimačkom scineć po javni listovi baš nisu najbolji. Ovi se nepristano draže medju sobom, što vrimenom jos krivni rat može prouzrokovat.

— U s r p s k o m crkveno-narodnom saboru bilo je u sidnici 6. srpnja sablazni. Pošto je Černović izvišće dao o stanju metropolitanskoga dobra Dalja, raspravljao se pridlog prote Brankovića o upravitelji župa i tu se karlovački proto g. Nikola Begović i vladika Kengjelac poričkaše tako žestoko, da je pridsidnik morao dignuti sidnicu. Pošto su obadvojica gospode opozvala svoje neparlamentarne izraze, nastavljena je rasprava, te su pritrene ustanove o stručnih škola.

TRGOVINA I OBRTNOST.

Cinjenik peštanski 8-og Srpnja. Vuni cina stoji kao priašnje nedilje. — Svinji iz Magjarske 26—27 $\frac{1}{2}$ n., iz Srbije 27—28 n., reži 27 $\frac{1}{2}$ —28 $\frac{1}{2}$ n. — Mast brez suda 52 fr. — Slanina 29—30 fr. — Šljive iz Bosne u džaku 11 $\frac{1}{8}$ —11 $\frac{1}{4}$ fr.; u sudu 12 fr. — Grah bili 4—4 fr. 40 n. — Grašak 5—6 fr. — Sočivo 4—6 fr.

CINA RANE. Pešta, 8-og Srpnja. Čisto žito banatsko: 55 fnt. 5 fr. 55—65 nov. 87 fnt. 6 fr. 20—30 n.; — tisansko, peštansko, stoi.-biogr.: 83 fnt. 5 fr. 60—70 n. 87 fnt. 6 fr. 25—35 n.; — bačvansko: 83 fnt. 5 fr. 55—65 nov. 86 fnt. 6 fr. 10—15 nov. — Raž 78—79 fnt. 3 fr. 56—70 n. — Ječam 68—70 fnt. 2 fr. 90 n. — 3 fr. 40 n. — Zob 43—45 fnt. 3 fr. 84—93 n. — Kukuruz, požunac 82 fnt. 3 fr. 60—70 nov. — Proja 82 fnt. 3 fr. 5—20 n. — Uzimajuć fnt. polag djumr. maže.

Baja, 8-og Srpnja. Čisto žito: 83 fnt. 5 fr. 40 n. Napolica 78 fnt. 3 fr. 80 n. — Raž 76 fnt. 2 fr. 80 n. — Ječam 66 fnt. 1 fr. 87 n. — Zob 44 fnt. 1 fr. 67 n. — Kukuruz 90 fnt. 3 fr. 20 nov., sve po požunac.

Visina vode dunavske.

Pešta 10-og Srpnja 9' 1" nad 0. Požun 10-og Srpnja 10' 3" nad 0.

Poruke uredništva.

Vaškut: J. „Crven Perku“ nećemo saopćit. — Futok: K. A kad ćemo već vaše bunjevačke gusle čuti?